

ANDREA TOMÉ, GUANYADORA DEL PREMI LITERARI
"LA CAIXA"/ PLATAFORMA DE NOVEL·LA JUVENIL

"L'ANORÈXIA ENCARA ÉS UNA GRAN DESCONEGUDA"

Amb 19 anys, Andrea Tomé retrata a 'Corazón de mariposa' una de les malalties que més afecten els joves i que va patir en primera persona: l'anorèxia

Vas començar a patir anorèxia amb 16 anys. Com va passar? Aquell estiu vaig baixar deu quilos: tothom em deia que estava més prima, però jo no me n'adonava. Feia uns quants dies que vomitava i dejunava, tot i que no pensava que estigués fent res fora de la normalitat. Vaig trigar un any més a adonar-me que tenia un trastorn alimentari.

Vomitaves voluntàriament, però no ho percebies així? Em pensava que era una cosa que feia molta més gent, no que tingués repercussions en la meua salut, en el meu cos, o que estigués malalta.

Què va passar quan vas ser conscient que estaves malalta? Vaig estar bastant pitjor. Ho vaig admetre, però no vaig fer res per intentar curar-me. En certa manera, em sentia orgullosa de patir aquesta malaltia, era una sensació estranya. Era capaç de fer coses que els altres no podien fer, com aprimar-me ràpidament.

Orgullosa, per què? En part és culpa de la societat: fins que no t'aprimes massa, la gent et diu "estàs més prima, estàs més guapa, com t'ho has fet?". I després et veuen tan malament que diuen que paris d'aprimar-te, però tu ja no pots.

A la novel·la *Corazón de mariposa* busques desmuntar els falsos mites de l'anorèxia.

Sí, vaig voler posar una mica de llum i enderrocar els prejudicis d'aquesta malaltia. L'anorèxia encara és una gran desconeguda, la gent no l'entén. De fet, jo no la vaig comprendre fins que la vaig patir. El prejudici més estès és que es tracta d'una malaltia física, perquè té greus repercussions sobre el cos. Però és completament mental.

Et va afectar la personalitat? Bàsicament, et torna manipuladora i mentidera, i la gent deixa d'importar-te, només compta el que en pots obtenir. I com més temps passi sense que coneguim el teu problema, millor.

És tan difícil tornar a menjar? Un altre fals mite és que l'ano-

"EN CERTA MANERA, EM SENTIA ORGULLOSA DE PATIR AQUESTA MALALTIA, ERA CAPAÇ D'APRIMAR-ME RÀPIDAMENT"

rèxia és una decisió que prens. La gent es pensa que tu tries ser anorèxic i que, per tant, quan vulguis et tornes a posar a menjar i et recuperes. Però no és així. Es tracta d'un trastorn molt difícil de superar.

Aleshores, en quin moment vas decidir curar-te?

Va ser més aviat per una necessitat corporal. Em desmaiava moltes vegades. Va arribar un moment en què estava tan prima que m'havien d'ingressar. Per evitar-ho, vaig decidir engreixar-me tres quilos i, així, no estar al límit. Vaig començar a menjar i, és clar, el cos en volia més. Llavors, vaig recaure en la bulímia. Vaig haver de superar-la abans d'arribar a l'estat en què estic ara. Pas a pas, és un procés molt lent.

Què diries a altres joves que pateixen anorèxia?

No crec que jo sigui la més indicada, però els diria que necessiten molta força. Que han d'estar preparats per caure i aixecar-se.